

DRUŽINA HORSKÝCH ŠELM

VÝPRAVA ZA NALEZENÍM
DUŠE HVOZDU



PETR EISMANN

DRUŽINA HORSKÝCH ŠELEM

VÝPRAVA ZA NALEZENÍM
DUŠE HVOZDU



PETR EISMANN

Jonathon
LIVINGSTON

DAL-ES-AVA

0 km 100 km 200 km 300 km







Vydání finančně podpořil

Copyright © Petr Eismann, 2024
Cover © Jana Maffet Šloufová, 2024

•

ISBN PDF 978-80-7551-352-6
ISBN epub 978-80-7551-353-3
ISBN mobi 978-80-7551-354-0

Jardonské tažení

Po dvou letech nejistoty stanula Avalonie pevně mezi getskými říšemi. Všechny, až na Jardonii, uznaly její nezávislost a jejich svrchovaní vládci přijali Sapfó mezi sebe. Z naší armády, která prošla celou řadou bojů, se stala síla, se kterou se muselo počítat. Snad i proto Dar-ra-Helm upustil od své agrese a stáhl své síly dál od naší západní hranice. Přistěhovalci, kteří k nám mířili ze všech koutů Getska, se ztotožnili s našimi zákony a svou prací napomáhali k přetvoření bývalé divočiny na silné a prosperující království.

Mnoho z nově příchozích se usadilo ve hvozdu, v místech, která jim druidové přidělili. To však nestačilo, neboť jich bylo tolik, že se do přidělených míst nevešli. To byla jedna z příčin, proč se začaly vypravovat hloučky dobrodruhů do rozsáhlého komplexu podzemních jeskyní a chodeb, které se nacházely pod vrchovinou středního Getska. Celou naši družinu hřálo vědomí, že jsme to byli my, kdož jsme s jeho mapováním během své druhé cesty ze stříbrného dolu začali. Ochotně jsme proto poskytovali mladým dobrodruhům mapy i četné rady, které jim v průzkumu tohoto komplexu hodně pomáhaly.

Ve stopách družin, které podzemní komplex jak mapovaly, tak zbavovaly nebezpečných nestvůr, kráčeli osadníci z řad původních obyvatel i nově příchozích. Často postupovali ve smíšených skupinách. S velkým zadostiučiněním jsme sledovali, že význam slova „původní obyvatel“ a „nově příchozí“ zcela ztratil svůj rasový podtext. V Avalonii už skutečně nezáleželo na tom, kdo je jaké rasy. Za původní obyvatele se považovali všichni, kdo žili na jejím území v okamžiku jejího vzniku. Za nově příchozí pak ti, kdož přišli v následujících letech. To trochu nelibě nesli obyvatelé pohraničních hrabství, kteří díky tomu byli považováni za nově příchozí.

Zatímco Avalonie vzkvétala, zmítala se kdysi mocná Jardonie v chaosu, který pomalu přerůstal v občanskou válku. Na jedné straně tohoto konfliktu stanul pochopitelně původní jardonský král. Vůdcem opozice, která začala pomalu přecházet od ostrých slov k přímým útokům proti těm, kdož stáli věrně po boku starého krále, se stal Terbus, mladší bratr vládnoucího krále.

Terbus za přísliby silné vlády a lén pro stále věrné podporovatele koruny kolem sebe shromáždil skupinu nespokojenců, ke kterým se přidala i menší část armády. Vzbouřenci se sice pokusili na svou stranu přetáhnout i další šlechtice, ti se však cítili vázáni svými přísahami věrnosti, které složili do rukou stávajícího krále v okamžiku jeho korunovace.

Když Terbus nepochodil slovy, rozhodl se zasáhnout silou. V čele svých věrných vtrhl do královského paláce v Jardonii, kde se pokusil zajmout krále. Ten však těsně před tím neplánovaně vyrazil na jednu ze svých četných loveckých výprav. Útok vzbouřenců proto směřoval do prázdna. Informace o něm se však rychle dostala ke králi, který začal okamžitě jednat. S nebývalou energií zanechal radovánek a v čele narychlo shromážděné armády vytáhl proti vzbouřencům. Ti, jakmile si

uvědomili, že jsou ve velké početní nevýhodě, opustili Jardon a zamířili k jedné ze dvou mocností, které byly s Jardonii ve válce.

Když dorazili do Avalonie, zdráhala se je Sapfó zpočátku přijmout, jejím zájmem totiž nebylo bojovat proti kterémukoliv z možných jardonských králů, ale proti Tell-Sarahovi. Po zralé úvaze a několika marných pokusech o navázání diplomatických kontaktů s původním králem však musela přijmout to, že pokud chce žít s Jardonskými v míru, musí jim vládnout někdo jiný. Po soukromé audienci, kterou Terbusovi poskytla, svolala Avalonský sněm, na kterém k nám mohl promluvit.

V polovině zimy, čtyři roky po vpádu Tell-Saraha, stanul Terbus před sněmem tvořeným avalonskou šlechtou a předními duchovními. Ten byl vůči němu značně nepřátelsky naladěný. S tím však zřejmě počítal, a proto se nepřátelskými pohledy nenechal znejistit. Pokorně před nás předstoupil a omluvil se za všechna příkoří, kterých se na nás dopustil jeho starší bratr.

Terbus začal omluvným tónem, který se postupně měnil v burčující, to když začal chválit četné úspěchy, kterých během krátké doby dosáhli vojáci naší armády. Pozorně jsem ho během jeho řečnění sledoval a pomalu podléhal jeho řečnickému umění. Sám nejsem špatným řečníkem, a proto dobrý proslov dokážu ocenit. Ten, kterého jsme byli svědky, patřil k jedněm z nejlepších, které jsem doposud slyšel.

Proslov, ve kterém docházelo k mistrnému prolínání intonací a témat, trval téměř dvě hodiny. Ani přes svou délku však nikoho nenudil. Všichni jsme viseli Terbusovi na rtech a hltali jeho slova, gesta a grimasy.

Když nás na jeho konci vyzval k tažení proti svému bratrovi, povstali jsme všichni jako jeden muž a hlasitě mu slibovali svou podporu. V této podpoře jsme byli jednotní, ač motivy pro ni se mohly lišit. Někdo se nechal přesvědčit lichotkami. Někdo příslibem bohaté odměny, která nám byla slíbena za naši vojenskou podporu. Většina pak příslibem, že jakmile se Terbus stane jardonským králem, okamžitě uzná Avalonii za samostatné království a Sapfó za jeho svrchovanou vládkyni. Jako další krok se zavázal podepsat s námi mír za podmínek, které si sami určíme. Jakmile bude toto hotovo, tak se pro nás všechny otevře příležitost zničit společnými silami nemrtvé, kteří obsadili rozsáhlá pohoří v centrální Jardonii.

Jakmile Terbus sestoupil z pódia, ze kterého k nám řečnil, dala Sapfó o jeho nabídce hlasovat. Asi nikoho z nás nepřekvapilo, že jeho nabídka byla přijata drtivou většinou přítomných. Pro nabídku nehlasovalo jen několik šlechticů z pohraničních baronství, kteří vůči Terbusovi cítili osobní nevraživost, vyplývající z předchozích zkušeností s jeho rodem.

Jakmile byla pomoc odsouhlasena, byl sněm rozpuštěn a hlavní slovo nyní dostali vojenští stratégové, kteří začali plánovat nadcházející tažení. Z naší družiny se těchto porad účastnil pouze Grult, který nás po několika týdnech s jejich výsledkem seznámil. Stalo se tak na začátku února, kdy zima sice stále držela pevně v rukou svou vládu, ovšem občasný závan teplejšího vzduchu byl neklamnou známkou toho, že tomu tak už dlouho nebude.

Všichni jsme se tenkrát sešli na společné večeři. Grult se dostavil s mírným zpožděním a celý zářil. Před několika chvílemi se vrátil z Unionu, kde se zrovna

dokončily plány týkající se invaze do Jardonie. Sotva Grult spolykal vepřovou kýtu, kterou zalil džbánkem červeného, tak spustil.

„Plány na útok do Jardonie být připravený. My mít zprávy o tom, že třetina jardonských vojáků hlídat nemrtváky v horách. Třetina být roztroušena po zbytku území, kde verbovat a cvičit nový rekruty. Zbytek být u hlavního města Jardonu. Roztříštěnost nepřátel my chtít využít. Proto se armáda království spolu s oddíly Terbuse a žoldnéři z okolních klanů rozdělit na tři části. Být nás totiž tolik, že kdyby všichni cestovat najednou, tak by to cesty ucpat. Takto my být rychlejší a rychlost být to, na co se sází.

Severní armádu tvořit oddíly z pohraničních hrabství a oddíly Severního vévodství. Velet jí bude generál Hyrkánus. Armáda mít za úkol obejít Nebeský hory ze severu. Jakmile od nich vyhnat jardonské posádky, tak tam nastoupit ventrijský vojáci, kteří nebudou bojovat proti Jardonským, ale zavázat se bránit nemrtvákům v průniku ven z hor. Až být oblast vyčištěna, tak bude armáda pokračovat na východ k moři. Až dobýt přístavy, tak se stočit na jihozápad a zamířit k Jardonu.

Střední armádu tvořit hlavně vojáci Terbuse, doplněný o žoldnéře a arcivévodský jednotky. Velet jí bude Ragnar. Armáda se vydat cestou mezi Dračíma a Nebeskýma horama. Tudy bude postupovat až k Jardonu, před kterým počkat na zbylé části armády. Mít nejkratší cesta, ale vůdci předpokládat, že tato cesta být nejlíp chráněná.

Jižní armáda být tvořená oddíly knížectví, doplněnýma o oddíly z baronství. Velet jí bude Chlodovik. Armáda mít za úkol postupovat jižně kolem Dračích hor. Až se vyčistit tato oblast, tak se stočí na východ a obsadí jižní Jardonii. Jakmile to bude hotový, tak se stočit na severozápad a postupovat k Jardonu.

Všechny postup se bude koordinovat tak, aby všechny tři armády dorazily k Jardonu najednou. Tam chtít Ragnar a Terbus vést rozhodující bitvu, která završí tažení. Po bitvě má být v Jardonu Terbus korunován jardonským králem.

Tažení nemá trvat dýl než patnáct měsíců. Zásoby slíbit obstarat Terbus. Všichni vládci Avalonie slíbit poskytnout část svých vojáků. Já slíbit většinu naší armády. Do boje Grult plánovat zapojit všech 8 rot těžký jízdy, kterou doplní 3 roty lučištníků a 3 roty těžký pěchoty. Díky tomu, že ostatní baroni přispěť mnohem menší armádou, byl Grult jmenován velitelem předvoje jižní armády s hodností dočasnýho plukovníka.

V předvoji být 15 rot těžký pěchoty, 5 rot kopiníků, 5 rot lučištníků, 10 rot těžký jízdy a 5 rot lehký jízdy, doprovázený 3 zásobovacíma rotama. To být dva pluky. Pěchotě velet baron tanabiský, jízdě baron briraský. Grult, velitel celého předvoje, vymohl, že vy moci být členové jeho štáb. Každý z vás dostat dočasnou hodnost major, která vám být potvrzena, pokud budeme úspěšní,“ vychrlil na nás nadšeně Grult.

Jedině toto nadšení však udrželo mou pozornost. Plán tažení, natož pak složení jednotlivých vojenských uskupení mě totiž vůbec nezajímaly. Chápal jsem, že je potřeba na jardonský trůn dosadit rozumného krále, ovšem osobně jsem se tohoto dobrodružství zúčastnit příliš nechtěl. Zároveň jsem však nechtěl zklamat Grulta, a proto jsem si opatrně připravoval odpověď, která by ho moc neranila. Než jsem ji však mohl zformulovat, promluvila Ranka.

„Víš, Grulte, ráda bych tě na tomto tažení doprovázela, ovšem mé povinnosti mi neumožňují se na dobu patnácti měsíců vzdálit z hvozdu. Plánuje se totiž zasedání velké druidské rady, které se pořádá jednou za pět let. Já se ho, v zájmu nás všech, musím zúčastnit a zároveň se na něj musím i připravit. Proto se ti moc omlouvám, ale na tuto vojenskou výpravu tě nedoprovodím. Navíc po vojenských výpravách opravdu neprahnu.“

„Stejně jako Ranka ani já se tohoto tažení nebudu moci zúčastnit, ač mé důvody jsou trochu odlišné. Právě postupuji vyšší kněžské zasvěcení a nyní nemohu studium přerušit. Má nepřítomnost však jistě tažení nepoškodí, vždyť ani Nerra a Sapfó se ho nezúčastní. Válka je věcí válečníků, ne kouzelníků. Jsem však přesvědčena, že pokud nabídneš místo ve svém štábu Gamalovi, tak ti bude neskonale vděčen,“ přidala se Koré.

„Pokud se bude Ranka věnovat přípravě na velkou druidskou radu a Koré bude studovat, tak ani já se tažení nebudu moci zúčastnit. Naše léno prochází zrovna bouřlivým rozvojem, na který musím osobně dohlížet. Slibuji ti však, že s tebou budu prostřednictvím Koréina artefaktu v neustálém kontaktu. Navíc bych se ti stejně jenom pletl pod nohy a mé velitelské schopnosti se ani zdaleka nevyrovnají schopnostem profesionálních důstojníků. Myslím, že všem nejlépe prospějí tím, když tu dohlédnu na to, aby tví vojáci dostávali ze zázemí vše potřebné,“ přidal jsem se k dívkám.

„O vše potřebný se postarat Terbus a jeho pověřenci. Armáda nepotřebovat nic ze zázemí,“ namítl Grult, kterého mrzela naše odmítnutí. Byl to ovšem jen chabý pokus, který neměl šanci mě k účasti přesvědčit.

Zbytek večere se pak nesl v napjaté atmosféře. Všechny nás mrzelo Grultovo zklamání, které se mu jasně značilo ve tváři, ovšem představa patnáctiměsíčního vojenského tažení byla ještě horší. Brzy po jídle jsme se rozešli.

V nadcházejících dnech se přípravy na tažení rozjely na plné obrátky a množství úkolů, které před Grultem stály, mu daly zapomenout na zklamání, které jsme mu způsobili. Když pak v čele našich vojsk vyrážel, nebylo po zklamání ani památky.

Grult jedoucí v čele oddílu těžké jízdy přímo zářil. Hrdě kynul davu, který se shromáždil, aby vyprovodil naše hrdiny do další války. Byli jsme v něm i my a s pocitem viny sledovali, jak Grult, poprvé bez nás, vyráží na delší výpravu. O průběhu tažení jsme pak byli informováni řadou posílů, kteří pendlovali mezi námi a Grultem.

Útok na Jardonii začal na jaře tři roky po objevení Tell-Saraha. Jeho plánování neušlo pozornosti nepřátelských špehů. Ti však z pohybů vojska vyvodili chybné závěry. Těsně před zahájením útoku došlo totiž k posílení střední armády. Tyto přesuny špehové považovali za důkaz toho, že se všechny síly přesunou do středu a odsud zahájí útok jedna velká armáda. Proto informovali krále o tom, že k útoku nedojde dříve než na konci jara a bude směřovat do oblasti mezi Dračími a Nebeskými horami. Tam se také začaly koncentrovat nepřátelské síly.

Proto, když naše vojska v polovině jara překročila hranice, nesetkala se na severu ani na jihu v podstatě s žádným odporem. Nepočtení nepřátelé se, když viděli sílu,

kteřá se na ně hrne, začali rychle stahovat do pevností a opevněných měst, kterých bylo všude v Jardonii více než dost. Na obranu všech se však jak na severu, tak na jihu nedostávalo vojáků. Pokud se už podařilo obsadit opevněný bod dostatečně početnou posádkou, byla složená zejména z čerstvých odvedenců, jejichž bojová síla byla více než pochybná.

Během jara se střední část armády zapletla do řady bojů, při nichž se snažila dobýt množství dobře opevněných míst. Její postup se v podstatě zastavil. K jeho obnově došlo až poté, co nepřítel odvolal část svých sil na obranu severu a jihu. Tam totiž během jara pronikly naše armády až k horám, přičemž cestou obsadily většinu opevněných bodů. Armády však nemířily přímo k horám, ale křížovaly západními provinciemi tak, aby zabraly všechny důležité opěrné body. Nepřátelé místo toho, aby se pouštěli do křížku s velkou přesilou, ustupovali doufajíce, že nečetné obsazené opevněné body zadrží útočníky do doby, než se stihnou koncentrovat v dostatečném počtu na to, aby se nám mohli postavit.

V těchto bojích se poprvé v této válce proslavil Grult, jehož předvoj postupoval dva až pět denních pochodů před jádrem vojska. Grult, vybaven podrobnými mapami Jardonie, které mu před tažením dala Koré, moc dobře věděl, jaké opevněné body se před ním nacházejí. Jakmile se k některému takovému bodu přiblížil, neváhal hnát své muže přes celou noc, aby pak obránce překvapil nečekaným úderem v době, kdy měli být jeho vojáci ještě daleko. Rychlost jeho postupu překvapovala jak nepřátele, tak i Chlodovika, který si představoval, že Grult bude postupovat pouze den, maximálně dva před hlavním vojem. Jakmile však Grultův mistr viděl, že má jeho taktika úspěch, nechal mu volnost v rozhodování.

Místa, která se nepodařilo dobýt překvapivým útokem, Grult oblehl. V takovém případě se dostal k činu Gamal. Ten se změnil do podoby obřího orla, který dolétl až do nepřátelské citadely. Tam se přeměnil zpět do své přirozené podoby a seznámil velitele nepřátel s vojenskou situací. Pak mu nabídl možnost se přidat k naší armádě. To čas od času obležený velitel přijal. Pokud odmítl, dostalo se mu nabídky čestné kapitulace. Zde už Gamal s výřečností sobě vlastní nastínil i to, že pokud se nevzdá, tak půjde jen těžko zajistit bezpečnost těch, kdož se budou chtít vzdát v průběhu následujících bojů. K věrohodnosti tohoto tvrzení napomáhalo i to, že byl předvoj z dobré poloviny tvořen z oddílů goblinů a sarkonů, které Jardonští, ne zcela neprávem, považovali za nelítostné vrahouny. Pokud ani poté nesložili nepřátelé zbraně, vrátil se Gamal zpět a o nepoddajnosti informoval Grulta.

V takovém případě Grult nikdy na opevněné místo nezaútočil, ale počkal u něj na hlavní voj armády, kterému předal připravený obléhací tábor. Zatímco hlavní voj dobýval pevnost, předvoj odpočíval, aby nabral síly k dalšímu rychlému postupu. Okamžitě po dobytí pevnosti vyrazil předvoj na další cestu, zatímco hlavní voj zde den dva odpočíval.

V prvním letním měsíci vybojoval Grult svou první velkou samostatnou bitvu. Grultův předvoj se v té době nacházel v těsné blízkosti Dračích hor, kde kontroloval opevněné tábory, které Jardonští opustili. Jelikož dlouho nenarazil na odpor, podařilo se mu vzdálit od hlavního voje na vzdálenost devíti denních pochodů.

Předvoj se zrovna chystal k přenocování v jednom opuštěném táboře, když k němu dorazil nepočtený oddíl nepřátelské domobrany z největšího města této oblasti jménem Gern. Okamžitě byla vyhlášena pohotovost. Oddíl však neměl nepřátelské úmysly. Z jeho středu se oddělil vyjednaváč, který s velkými obavami požádal Grulta o pomoc. Stažení pravidelné jardonské armády totiž neuniklo pozornosti nemrtvých, kteří se toho rozhodli využít. Na okraji hor se shromáždili v nebývalém počtu, připraveni vtrhnout do nestřeženého území. V cestě jim stálo jen několik rot domobrany.

Domobrana, složená z místních, ne zcela dobře vycvičených mužů, neměla proti hordě nemrtvých ani nejmenší šanci. Když se však v oblasti objevil Grultův předvoj, jehož rychlost tentokrát překvapila i nemrtvé, svítla jim naděje. Na mapách Grultovi ukázali průsmyk, kterým musí nemrtví projít.

Vybrané místo se nacházelo v širší soutěsce, která byla dále na východ uzavřena mohutným tokem řeky se strmými břehy. Na západě se za strmými vrcholky soutěsky nacházely nepřehledné strže. Grult okamžitě poznal, že toto místo je jako stvořené k obraně. Když se pak ujistil, že nemrtví musí touto soutěskou skutečně projít, rozhodl se možnost pomoci projednat se svými veliteli. Poslal proto vyjednaváče zpět k jeho mužům s tím, že se ráno dozví výsledek porady. Ten s nešťastným výrazem ve tváři opustil tábor.

Porada velitelů předvoje byla krátká. Každý přivítal možnost konečně bojovat proti skutečným nepřítelům. Během hodiny byly vydány rozkazy a předvoj vyrazil na cestu dříve, než domobrana mohla vstřebat informaci, že se rozhodnutí dozví až ráno.

Bok po boku se dřívější nepřátelé vypravili k soutěsce, která byla vzdálena dva denní pochody. Grultovi vojáci však tuto vzdálenost urazili během noci a následujícího dne. V soutěsce už byl zbytek gernské domobrany, již tvořilo pět rot těžké pěchoty, pět rot lučištníků a pět rot kopiníků. Společnými silami se pak dali obránci do budování valů a zátarasů, které by jim v nadcházejícím boji alespoň trochu pomohly. V těchto pracích se naplno projevíly velké zkušenosti, které měli Avalonští s boji proti nemrtvým.

O půlnoci tři dny poté, co se předvoj dostal do průsmyku, se objevili nemrtví. Gernští zvědové bohužel nepřeháněli, byly jich skutečně tisíce. Svým počtem převyšovali obránce v poměru 1:8. Naštěstí se jednalo jen o minimálně vylepšené ghúly a kostlivce, kteří byli dílem nekromantských učňů. V boji proti domobraně a vesničanům by zcela jistě uspěli. Proti dobře vycvičené armádě, vedené Grultem, která navíc obsadila místo, které výhodu početní převahy nepřátel minimalizovalo, neměli mnoho šancí na úspěch. I tak na obránce čekalo několik hodin těžkých bojů.

Nemrtví se nejdříve pokusili prorazit soutěskou jen za pomoci své početní převahy. Tvrdě však narazili. Do prvních řad v průsmyku umístil totiž Grult své kopiníky, které doplnil těžkou pěchotou. Na vrcholky lemuující průsmyk umístil lučištníky, pro jejichž obranu vyčlenil domobranu z Gernu. Těžkou jízdu ponechal v záloze. Dříve než se vůbec mohli nemrtví dostat k obráncům, museli se probíjet deštěm šípů, který na ně bez ustání padal. Šípy v řadách nepřátel udělaly mezery, které však tupě

pochodující nemrtví nezacelili. Když pak prořídle řady dorazily k těsně seřazeným obráncům, byli již nemrtví fakticky v oslabení.

Obránci likvidovali řadu nepřátel za řadou. Před valem se začaly vršit hromady mrtvol, přes které však další nemrtví neúnavně útočili dál. Pokud by se nic nezměnilo, dosáhl by Grult úžasného úspěchu. Velitel nepřátel však nebyl úplně hloupý. Asi po hodině bojů mu došlo, že takto průsmykem neprojde. Proto vyslal záložní oddíly, kterých měl stále více než dost, proti lučištníkům na vrcholcích. Ti přenesli svou střelbu na hrozbu, která je přímo ohrožovala. Ač šípy pobily mnoho nepřátel snažících se dostat k lučištníkům, útok se zastavit nepodařilo. Lučištníci se museli stáhnout a jejich místo zaujala domobrana.

Přesunutí palby na jiný cíl umožnilo nemrtvým v průsmyku koncentrovat síly. Pak, s mnohem větší silou, zaútočili na střed Grultovy formace. Proud zraněných vojáků stahujících se z prvních řad zesílil. Ty se začaly pod tlakem nepřátel prohýbat. Nastal rozhodující okamžik bitvy.

V tu chvíli vyskočil Grult do sedla. Na jeho rozkaz se prořídla obrana rozevřela a vzniklou mezerou v trysku zaútočila těžká jízda s Grultem v čele.

Náraz rozjeté těžké jízdy do řad nemrtvých byl drtivý. Obrněnci projeli skrz nemrtvé jako horký nůž máslem. Do vzniklých mezer pak vnikla těžká pěchota, která rozvrácení nepřátel dokonala. Nepřátelský velitel pak mohl už jen sledovat, jak mu jeho vítězství mizí pod kopyty koní. V návalu paniky se pak s ostatními veliteli sebral a utekl, zanechávaje na místě armádu bez rozkazů.

Zatímco tupí kostlivci pokračovali v útoku bez ohledu na to, že byly jejich řady rozvráceny, ghúlové, kteří mají ve své přirozenosti pud sebezáchovy, se dali na kvapný ústup, při kterém však byli nemilosrdně pronásledováni jízdou. Ten den z bitevního pole uniklo jen velice málo nepřátel.

Po boji spálili přeživší všechny padlé na velké hranici a jejich popel pak rozházeli po cestě do Gernu. Nikdo totiž nechtěl riskovat, že je nekromanti znovu vzkřísí.

Padlých z předvoje nebylo mnoho, zraněných zato však spousta. Proto Grult s povděkem přijal pozvání do Gernu. Zde byli vojáci přivítáni jako hrdinové. Dostalo se jim péče nejlepších doktorů a oni se mohli v klidu a pohodlí uzdravit. Vděční měšťané zahrnuli své zachránce vším, co potřebovali. Grult navíc od městské rady obdržel velice štědrnou finanční odměnu, kterou na dobře chráněném voze poslal do Města šelem. S vozem se totiž domů vracely roty, které vystřídali odpočinutí vojáci. Společně s čerstvými oddíly dorazili i noví branci, kteří nahradili ztráty zůstavším rotám.

Během rekonvalescence předvoje dorazil do oblasti i hlavní voj jižní armády. Jakmile se Chlodovik dozvěděl o útoku nemrtvých, rozhodl se pro sérii preventivních úderů, které měly oblast zbavit jejich hrozby. Rozhořely se dva měsíce bojů, které od nemrtvých vyčistily celou jižní část Dračích hor. Pak se však v oblasti objevily elitní oddíly Tell-Saraha a Chlodovik se moudře stáhl. Zatímco nemrtví obnovovali to, co jim Chlodovik zničil, pokračovala jižní armáda ve svém útoku proti Jardonii.

Během léta, kdy se Chlodovik věnoval bojům proti nemrtvým, začala se střední armáda pomalu dostávat do oblasti mezi Dračími a Nebeskými horami. Její postup

stále brzdil odhodlaný odpor, který nepolevoval. V létě se i severní armáda začala dostávat do stále vážnějších střetů s nepřítelem a její postup byl umožněn jen příchodem ventrijských vojsk, která zaujala obranná postavení proti nemrtvým a tím umožnila koncentraci severních vojsk proti Jardonským.

Těsně před začátkem podzimních dešťů obnovil Chlodovik svůj postup na východ. Před jižní armádou opět postupoval předvoj vedený Grultem. Cílem podzimního tažení se stalo město Salami, které bylo hlavním městem jižní Jardonie. Tento postup zpočátku narážel jen na minimální odpor. Pak však propukly deště. Cesty, z nichž jen málo bylo kamenných, se staly jen obtížně sjízdné. Navíc se začaly rozvodňovat řeky. Toho využili Jardonští: opevnili všechny přechody přes Purtu, největší řeku jihu, vytékající z Dračích hor.

Chlodovik se dostal do nezáviděníhodné situace. Pokud nechtěl přechod přes Purtu draze zaplatit životy svých mužů, musel objevit nehlídaný nebo málo hlídaný přechod, přes který by mohl přesunout svou armádu na východní břeh dřív, než dorazí hlavní síly obránců. Zvědové se rozjeli podél toku, pokoušejíce se toto místo najít. Když se to nepodařilo v blízkosti Dračích hor, začala se celá armáda přesouvat dál na jih, sledována z druhého břehu stále mohutnější jardonskou armádou. Po několikadenním pochodu se Grultovu předvoji konečně podařilo najít most, který se zdál být jen slabě bráněn. Dobře stavěný kamenný most byl na východním břehu vklíněn mezi dva hustě zarostlé kopce. Na západním břehu se nacházela rovina, která umožňovala obráncům dobře odhadnout sílu nepřítele. Most chránilo jen několik rot, tvořených kopiníky, těžkou pěchotou a lučištníky, kteří se ukrývali za pevnými valy. Na samotném mostě byli rozházeni kovoví ježci, které Grultův první pokus dobýt most přímo z chodu odsoudili k nezdaru.

Kovoví ježci a dobře mířené šípy přinutili Grulta k opatrnosti. Místo zbrklého útoku vyslal k mostu střelce, kteří si začali vyměňovat s obránci salvy šípů. Obránci však byli dobře ukryti, a proto byla jejich střelba výrazně účinnější. Jakmile si toho Grult všiml, vyslal na most oddíly lehké pěchoty, kryté velkými štíty, jejichž úkolem bylo vyčistit ho od ježků. To se jim skutečně podařilo, ač mnoho z vojáků zaplatilo tento úspěch životem. Jakmile však byl most vyčištěn, rozjela se na most plným tryskem těžká jízda, která neměla zaváhat ani na okamžik, neboť obránci si už chystali další pytle s ježky, které chtěli na mostě rozházet, jen co se lehká pěchota stáhne. Muži lehké pěchoty se i se štíty vrhli přes zábradlí do řeky, uvolňující tím cestu jízdě. Těžká jízda vmžiku překonala most a udeřila na překvapené nepřátele, kteří se zmožili jen na chabý odpor.

Jakmile se jízda dostala na druhý břeh, bylo v podstatě po boji. Ti nepřátelé, kteří nebyli pobiti, se dali na překotný útek, který ovšem s jízdou v zádech neměl naději na úspěch. Dočasně se zachránili pouze ti, kdož se ukryli v hustém lese pokrývajícím kopce v blízkosti mostu. I tam je však Grultovi vojáci pronásledovali a během několika hodin většinu z nich zneškodnili.

Most byl dobyt! Zbývalo však ho udržet. Hlavní voj jižní armády byl dva denní pochody vzdálený, stejně tak jako Jardonští. Nastal závod o to, kdo bude u dobytého přechodu dřív, což Grult pomocí svých zvěďů napjatě sledoval. Jardonští, jedoucí po

lepší cestě, začali v tomto závodě vítězit.

Grultovi bylo jasné, že proti velké přesile nemá šanci most udržet. Zároveň se mu však nechtělo drazé dobyté předmostí opustit. Rozhodl se proto zariskovat. Na východním břehu spálil opevnění a pak přesunul svou pěchotu zpátky na západní břeh, který začal opevňovat. Těžkou jízdu však ukryl na východních kopcích v hustém lese. Osobně pak se ujal jejího vedení. Chlodovikovi vzkázal, že do boje zasáhne v pravý čas.

Se čtyřhodinovým předstihem před Chlodovikem dorazila k mostu jardonská jízda, která okamžitě obsadila jeho východní část. Po ní ve stejný čas jako hlavní avalonský voj přišla i pěchota. Most se opět ocitl pevně v rukách nepřátel.

Chlodovik sice původně neměl v plánu dobývat dobře chráněný most, ovšem důvěřoval Grultovi natolik, že své plány změnil. Proto chvílku po příchodu k mostu začal s přípravou jeho dobytí. Do prvních řad poslal svou těžkou pěchotu, kterou měli po stranách krýt lučištníci. Těžká jízda se do boje měla zapojit teprve až poté, co pěchota prorazí přes most.

Obránci proti pěchotě nasadili tu svou, za kterou rozmístili husté řady střelců. Za střelci se rozestavila jízda. Jezdci však sesedli ze svých koní, neboť se domnívali, že je čeká dlouhá bitva, do které nebudou zpočátku zasahovat, a proto nechtěli svá zvířata zbytečně unavovat.

Vše bylo připraveno k boji. Střelci napjali tětivy a připravili si zásoby šípů. Než však mohl být vypuštěn první z nich, vyjela z lesa doposud ukrytá jízda avalonského předvoje. Zatímco severní skupina zaútočila na lučištníky, jižní vjela mezi opěšalé jezdce. V řadách nepřátel vypukl nepředstavitelný zmatek. Jezdci chytali svá splašená zvířata, pokoušejíce se marně nasednout dřív, než k nim dorazí Grultova jízda. Střelci stihli vypálit jednu chaotickou salvu, která však nezpůsobila žádné škody. Pak došlo ke střetu. Těžká jízda projela řadami nepřátel. Kdo neutekl, byl zashlapán do země.

Pobíhající koně bez jezdců, chaoticky se motající jezdci bez koní a lučištníci, kteří odhodili své luky, mezi kterými se míhali Grultovi jezdci sekající do všeho, co se jim dostalo na dosah – tak nyní vypadal obraz bojiště. V očích Jardonských počet jejich protivníků několikanásobně narostl a každý z nich se stal zrůdou z pekla vyslanou. Když se do boje zapojila i hlavní síla jižní armády, která se vrhla proti doposud spořádaným jednotkám těžké pěchoty, byla morálka Jardonských podrobena zkoušce, ve které neobstála. Šiky se rozpadly a vojáci se snažili spasit útekem, při kterém odhazovali své zbraně.

Na útěku bylo mnoho vojáků pobito, ještě více se jich však vzdalo. Většina z nich se pak přidala na naši stranu, čímž se síly jižní armády výrazně zvýšily. Vítězství bylo dokonalé. Víc si Chlodovik ani nemohl přát. Nejenom že získal přechod přes Purtu, ale při tomto boji zničil i většinu nepřátelských sil v jižní Jardonii. Dobytí Salami nestálo už nic v cestě.

Po této bitvě byl přímo na bitevním poli Grult jmenován řádným plukovníkem avalonské armády.

Po bitvě na Purtu rozdělil Chlodovik jižní armádu na pět brigád, které v širokém

pásu pokračovaly v obsazování jižní Jardonie, které vyvrcholilo na konci podzimu oblehnutím Salami. Salami bylo obrovské město, obehnané třemi pásy hradeb, které byly zpevněny řadou pevnůstek a mohutných obranných věží. Pokud by bylo bráněno odhodlanou posádkou, mohlo se jeho dobývání protáhnout i na několik let.

K našemu štěstí však drtivou většinu obránců tvořila domobrana, jejíž členové by byli raději u svých blízkých. Nikdo z nich neviděl smysl v boji proti někomu, o kom se nesly zprávy, že tvrdě a hlavně úspěšně bojuje proti nemrtvým, z nichž měl hrůzu skoro každý. Snad i proto obránci Salami už po týdenním obléhání složili zbraně a kapitulovali. Domobrana se rozešla do svých domovů a zbytky pravidelné armády rozšířily naše řady.

Přeběhlí vojáci začali tvořit více než polovinu jižní armády. Jelikož panovaly pochybnosti o jejich loajalitě, vyslal většinu z nich Chlodovik střežit průsmyky vedoucí do Dračích hor, což mu vyneslo takový vděk místních, že i část domobrany místo domů zamířila plnit své povinnosti v boji proti jejich skutečným nepřítelům.

Avalonské armády vybojovaly mnohá vítězství, však Jardonie se stále nevzdávala, ač se území, které ovládal její král, neustále zmenšovalo. Na konci podzimu zůstávalo v královských rukách pouze pobřeží a střed Jardonie. I ten se však zmenšoval, neboť se do něj ze západu tlačila střední avalonská armáda.

Jelikož byla zima v jižní Jardonii velice mírná, pokračovaly vojenské akce i v zimě. Místo vojenského tažení však na sebe vzaly podobu vítězných jízd skrze města, která s jásotem vítala nové spojence. Chlodovik ponechal jižní armádu rozdělenou do brigád, z nichž každá dostala za úkol obsadit přesně danou část území. Po splnění těchto úkolů se měla celá jižní armáda na konci zimy soustředit v Salami, odkud měla vyrazit k Jardonu.

Grult si cestu jižní Jardonii skutečně užíval. Jásající davy, pitky a vyprávění o hrdinských činech, které vykonal, bylo to, pro co se narodil. Když se svou brigádou dorazil na pobřeží, které měl ve jménu Terbuse zabrat, zjistil, že se na něm nachází mnoho opuštěných a vypálených osad a městeček. Okamžitě zavelel k plné pohotovosti. Bezstarostné tažení nahradilo vyhlížení toho, kdo toto ničení způsobil. Takto dorazila jeho vojenská skupina k velkému opevněnému přístavu jménem Argus, za jehož pevné hradby se uchýlila většina obyvatel.

Jakmile obyvatelé Argusu spatřili, že se k nim blíží avalonské vojsko, otevřeli brány města a srdečně přivítali Grulta a jeho muže. Během okázalé oslavy, kterou připravili na jeho počest, se mu svěřili, že za zpustošené pobřeží můžou piráti, kteří na počátku války obsadili nedaleký ostrov Elbus a vybudovali si na něm hlavní základnu, ze které vyráží na své loupeživé výpravy. Jelikož se královské loďstvo už na začátku války z jižních oblastí stáhlo a armáda se přesunula na západ, nezbyl tu nikdo, kdo by se pirátům postavil. To se však změnilo s příchodem Grultovy brigády.

Místní občané nabídli Grultovi velice štědrú odměnu, pokud je pirátského nebezpečí zbaví. Tu odměnu si mohli klidně odpustit, Grult byl totiž celý žhavý po dalším boji, a tak by místním pomohl i bez odměny. Když už však byla odměna vyřčena, neviděl důvod, proč by ji nepřijal. Okamžitě po oslavě začal s místními

připravovat plán jak Elbus dobýt.

Elbus tvarem připomínal obří lilek. Od severního cípu na jih měřil padesát kilometrů. Od západu na jih pak patnáct. Zatímco jeho východní pobřeží bylo skalnaté, neustále vystavené studenému oceánskému větru, západní část ostrova byla lemována písčnými plážemi, které při severním i jižním výběžku přecházely do valounovitých plání. Hlavním městem ostrova byl opevněný přístav Tergus, nacházející se na jeho severu. Občané Tergu od pradávna soutěžili s Holgem, druhým největším městem, které leželo na jihu ostrova.

Kromě těchto měst se na pobřeží Elbusu nacházelo velké množství rybářských osad. V jeho vnitrozemí, které bylo pokryto hustým lesem, byly roztroušeny zemědělské usedlosti, zabývající se chovem prasat a pěstováním rozmanitých ovocných stromů. Nejznámější vývozní komoditou ostrova byly ústřice, které na východním pobřeží dorůstaly nevídaných rozměrů.

Samotné dobytí ostrova nepředstavovalo pro mnoha boji zocelené vojáky Grultovy brigády problém. Ten spočíval ale v tom, jak vojáky na padesát námořních mil vzdálený ostrov dopravit. Místní totiž měli pouze flotilu obchodních lodí, které v konfrontaci s válečnými plavidly pirátů neměly šanci na úspěch. Aby toto Grult vyřešil, pozval si na válečnou poradu i nejzkušenější z místních kapitánů.

Ti se v podstatě shodli na tom, že neexistuje způsob, jak se stávajícími loděmi piráty na moři porazit. Už to vypadalo, že z tažení sejde, když jeden starý mořský vlk nastínil možnost, jak se na ostrov dostat. Obchodní flotila se totiž skládala z plachetnic, zatímco lodě pirátů byly v naprosté většině veslicemi. V přímém střetu v pobřežních vodách za dobrého počasí měly veslice rozhodně navrch. Pokud by se ovšem využily zimní větry, které vanuly střídavě z pevniny a na pevninu, mohly by plachetnice nabrat dostatečnou rychlost k tomu, aby skrz hlídky pirátů proklouzly tak rychle, že než by je pirátské loďstvo dohnalo, mohlo by být Grultovo vojsko na Elbusu dávno vyloďeno.

Tohoto plánu se Grult chytil a nakázal, aby se hned následující den jeho vojáci i s koňmi nalodili. Pak už se jen čekalo na příznivý vítr. Čekání na lodích bylo všechno, jen ne pohodlné. Většina z vojáků viděla oceán poprvé, a nebylo proto překvapující, že mořská nemoc mezi nimi začala řádit už v přístavu. Stejně jako vojáci na tom byli i koně. Kdekdo Grultovi radil, aby je nevozil, to on ovšem kategoricky odmítl. Koně byli totiž tím, co mu v bojích na ostrově mělo zajistit rozhodující převahu.

Nekonečné čekání se protáhlo na čtyři dny, po nichž začal konečně vát příznivý vítr. Námořníci rozvinuli plachty a malá flotila vyrazila směrem na východ. Lodě začaly nabírat na rychlosti a po vlnách doslova letěly, kývajíce se na všechny strany. Pokud do té doby ještě někdo z vojáků netrpěl mořskou nemocí, tak nyní trpět začal. Vítr hnál lodě k severnímu okraji ostrova. Kapitáni se tomuto směru nebránili a plně využívali jeho sílu.

Dvacet námořních mil před ostrovem narazila flotila na první z pirátských hlídek. Díky rychlosti, kterou plachetnicím propůjčoval silný vítr, prolétly kolem nemotorně se plavící diéry dříve, než dostala sebemenší šanci kohokoliv ohrozit. Přesto se však obrátila za flotilou a začala ji sledovat, ze stále se prodlužující vzdálenosti, neustále

vydávajíc jak světelné, tak zvukové signály.

Netrvalo dlouho a celý obzor se změnil ve spleť blikajících světél, které doprovázelo dunění bubnů, nesoucí se po hladině do velké vzdálenosti. Asi deset námořních mil před ostrovem se kolem pronikající flotily začala pirátská smyčka utahovat. Jako vlci cítící tučnou kořist se ke Grultově flotile začali stahovat piráti ze širokého okolí. Jejich štíhlé válečné lodě, které se ježily množstvím zbraní, se však díky silnému větru k plachetnicím jen velice obtížně přibližovaly. Nebýt toho, že se tři námořní míle před ostrovem vítr kamsi vytratil, mohlo vyloďení proběhnout bez nejmenších komplikací. Osud však chtěl jinak.

Jakmile vítr utichl, nastalo na palubách malé pozdvižení. Námořníci i vojáci s obavami sledovali, jak se situace obrací a doposud se vzdalující lodě nepřátel se začínají přibližovat. Naštěstí však kapitáni zachovali klid a nakázali spustit záchranné čluny, které vzaly do vleku nyní už skoro stojící lodě. Nastal závod, který o malý chloupek vyhrály Grultovy plachetnice.

Jakmile kly plachetnic narazily na dno, začali je chvatem opouštět první vojáci, z nichž se většina ihned rozběhla do nedalekého lesa. Jen malá část zůstala na pláži a pomáhala s vykládkou koní a všemožné výstroje. Zpovzdálí to muselo vypadat jako naprostý chaos, ale to bylo jen zdání. Vojáci, kteří zmizeli v lese, nebyli totiž dezertéři, ale členové zajišťovacích jednotek. Také koně byli vyloďováni už se sedly a všemožnou výstroj tvořila výzbroj jezdců, kteří na hřbetech koní následovali své druhy ze zajišťovacích jednotek.

Pirátská flotila se přiblížila k plachetnicím uváznuvším na plážích a z bezpečné vzdálenosti pozorovala vyloďování. Jakmile se tam koncentrovala většina plavidel, byl vydán povel k útoku na plachetnice, které mezitím už vyložily všechno jezdecktvo a na jejichž palubách zůstalo jen několik posledních námořníků. Jakmile mezi ně dopadla první salva šípů, přeskočili zábradlí a vrhli se za vojáky, zanechávající své lodě napospas pirátům.

Piráti ucítili sladkou vůni kořisti a jejich disciplína vzala za své. Formace lodí se rozpadla a každá z nich se snažila co nejrychleji dostat k opuštěným lodím. Ty byly zahákovány a na jejich paluby začali šplhat piráti z nižších válečných plavidel. Jednu plachetnici mnohdy zahákovalo i několik pirátských lodí, které se propletly do pevně zaklesnuté změti dřeva a provazů. To však nevadilo, rozhodovalo to, kdo se jako první zmocní hojné kořisti, která jistě spočívala v hlubokých útrobach lodí.

První z pirátů se vydrápali na paluby vyšších plachetnic a zamířili ke kajutám a vstupům do podpalubí. Veškeré dveře a poklopy byly téměř naráz otevřeny a rozvášnění piráti naběhli na napřažené čepele druhé poloviny vojska, které zůstalo ukryto na lodích. Nastal boj, při kterém se proti sobě postavili Grultovi vojáci od hlavy k patě zakuti do zbroje, která by jim byla na kymácejících se lodích na volném moři spíše přítěží, na pevně ukotvených plavidlech jim však poskytovala obrovskou výhodu proti pirátům oděných do lehkých zbrojí a vyzbrojených jen dýkami a šavlemi.

Boj byl už od samotného počátku poměrně jednostrannou záležitostí. Mezi piráty zavládlo zděšení a hrůza, ke kterým hojně napomohlo to, že mnozí z těžkooděnců

byli příslušníci původních obyvatel Getska, o nichž mezi obyvateli pobřeží kolovaly mnohé hrůzostrašné historky. Piráti se poprvé střetli s gobliny, vlkodlaky a bojem rozvášněným Grultem, který svou válečnou palicí rozséval na všechny strany hrůzu a smrt.

Jakmile byly od pirátů vyčištěny paluby plachetnic, přenesl se boj na válečné lodi pirátů. Mnoho z pirátských kapitánů se pokusilo vymanit ze sevření dřeva a lan. Jen nemnohým se to však povedlo. Většina z pirátské flotily se tak stala kořistí Grultových vojáků.

Po boji propustil Grult na svobodu všechny otroky, kteří, přikováni k těžkým veslům, byli hlavním pohonem veslic. Jelikož však za ně neměl náhradu, požádal je, aby zůstali u vesel – nyní už jako svobodní muži, dostávající za svou práci poctivý plat a ocitnuvši se ve výrazně lepších podmínkách. Ze zajatých pirátů nikdo nepřežil. Propuštění otroci je v mžiku pobili, v čemž jim nikdo nebránil. Tímto Grult získal flotilu několika desítek válečných plavidel, pro kterou sice zatím neměl využití, ovšem to mu nevadilo.

Po zbytek dne probíhalo vyloďování a vyprošťování zaklesnutých lodí. Tento čas piráti bezezbytku využili. Na ostrově byli vzburcováni všichni piráti a jejich poskokové. Každý, kdo měl sílu se chopit zbraně, se jí chopil a pod vedením zbylých kapitánů vytáhl k pláži. Piráti putovali po celé odpoledne a část noci. Po půlnoci dorazili do lesa u pláže, na kterou se vylodilo Grultovo vojsko. Tu zaplňovalo množství stanů, ve kterých však neodpočívali vojáci, ale propuštění otroci. Tábor hlídalo několik skupin vojáků, kteří patřili k nově příchozím rasám.

Zde se opět ukázalo, jak moc je důležité znát svého nepřítele a zároveň dobře odhadnout své schopnosti. Piráti, neznalí toho, že postupují proti mužům, kteří většinu svého života strávili pod korunami stromů a z nichž drtivá většina viděla ve tmě stejně dobře jako ve dne, se k pláži přiblížili s plánem, že nepřítele překvapí nočním útokem.

Jejich pohyb skrz les však byl cokoliv, jen ne nenápadný. Hluk, který na svém přesunu způsobovali, upozornil v lese ukryté vojáky na jejich příchod dlouho před tím, než je mohli spatřit. Grult měl proto dost času si promyslet plán a podle něho vojáky přesunout. Proto když piráti dorazili k pláži, spatřili přesně to, co Grult chtěl.

Piráti vyslali k táboru zvědy, kteří potvrdili, že stany v něm jsou naplněny hlasitě chrápajícími muži, které hlídají početné hlídky. S těmi však piráti počítali. Jen blázen by na nepřátelské půdě hlídky nezesílil. Jakmile si velitelé vyslechli povzbuzující zprávy, tiše zaveleli k útoku. Piráti, posedávající v křovinách na okraji lesa, vstali a tiše se začali přibližovat k táboru, od kterého je dělilo několik set metrů šterkové pláže.

Od spícího tábora byli už jen na padesát metrů, když muži postupující na okrajích zaslechli jak zleva, tak zprava jakýsi hluk. Nedůvěřivě se zastavili a začali do tmy mhouřit své na tmou nenavkyklé oči. Příčina hluku se jim pak brzy zjevila. Ze tmy se totiž začaly vynořovat hrozivé siluety jezdců s kopími mířícími přímo na piráty. Tmou se rozlehly první varovné výkřiky, po nichž následoval náraz jezdců do masy pirátů.

Kvůli tomu, že ne zcela pevný povrch pláže neumožnil jezdcům dosáhnout trysku, nebyl náraz příliš drtivý. Samotné zjevení jezdců však stačilo k tomu, aby se významná část pirátů okamžitě otočila a zamířila zpět do lesa. Tam však na ně už čekaly temné postavy, které do vracejících se pirátů začaly vysílat jeden šíp za druhým. Když se do boje zapojili i vojáci hlídající odpočívající otroky, měli toho piráti dost a začali se houfně vzdávat.



Tím boj o Elbus v podstatě skončil. V několika nadcházejících dnech došlo k obsazení ostrova, který uniknuvší piráti bez dalšího boje opouštěli. Mnoho z nich však bylo na útěku pochytnáno místními, kteří si s nimi s radostí vyřizovali účty. Lynčování učinil přítrž až příchod Gultových oddílů. Gult totiž zajaté piráty potřeboval k veslům získaných válečných plavidel, a proto ušetřil mnohé z nich.

Po obsazení ostrova na něm nechal Grult malou posádku. Pak vyslechl Gamalovy prosby a jmenoval ho velitelem získané válečné flotily. Gamal pak během následujících měsíců křižoval v čele flotily podél pobřeží, které zcela zbavil pirátů. Když pak jižní vojsko zamířilo k Jardonu, předal vedení flotily nejschopnějšímu z kapitánů a s částí vojáků z posádek se k vojsku připojil.

S příchodem jara se na obzoru objevil i konec celého tažení do Jardonie. Oddíly věrně králi byly zatlačeny až k Jardonu, ke kterému se ze všech stran přibližovali nepřátelé. Královských se zmocnila chmurná nálada a dezercím se dařilo zabránit jen pomocí tvrdých trestů, které postihovaly jak dezertéry, tak skupinu, ke které patřil.

Koordinace všech třech avalonských armád nevyšla zcela podle plánů a k Jardonu jako první dorazila jižní armáda. Jardonský král vycítil svou šanci porazit 1/3 nepřátel a nakázal svému vojsku na Chlodovika zaútočit. Početně jižní armádu, která na mnoha místech musela zanechat posádky, skutečně královští převyšovali, a proto se zdálo, že mají šanci na vítězství.

Chlodovik byl nucen zastavit postup a narychlo zformovat obranu. K žádné bitvě však nedošlo. Sotva se královské oddíly přiblížily, došlo v jejich řadách k masivní dezerci a více než polovina z nich se přidala na Chlodovikovu stranu. Karta se v mžiku obrátila a Chlodovik nařídil protiútok, který se však ve zmatcích doprovázejících přijímání kapitulací množství důstojníků opozdil. Trosky královských tak dostaly dostatek času na to, aby se stáhly do relativního bezpečí hradeb Jardonu, ke kterému v několika následujících dnech dorazil i zbytek avalonských sil.

Zdálo se, že je rozhodnuto, a k jardonskému králi bylo vysláno poselstvo požadující jeho kapitulaci a abdikaci. On však odmítl posly přijmout a ti si jen s velkým štěstím zachránili životy. Všem bylo nyní jasné, že se král nevzdá. Proto začalo obléhání města. V jeho okolí byly zbudovány opevněné tábory a v nich byly sestaveny těžké obléhací stroje, které svou palbou začaly ničit hradby.

Bombardování města trvalo pět měsíců. Neustávalo ve dne ani v noci. Obránci se zoufalou snahou opravovali poškozené hradby, ty se jim však hroutily pod rukama. Postupně, za cenu velkých ztrát, byly dobyty obě vnější hradby města. Zbývalo dobýt poslední, která už byla na několika místech proražena. Do posledního útoku se přihlásili nejvěrnější z Terbusových mužů. Ten v jejich čele zahájil poslední avalonský útok.

Muži přelézali trosky, mezi kterými ležela těla těch, které už neměl nikdo sílu pohrbit. Pak skrze déšť šípů zamířili k průlomům v hradbách. Sotva k nim však dorazili, mihl se nad jejich hlavami stín. Když udiveně pozvedli zraky, spatřili samotného Tell-Saraha na hřbetě kostěného draka, kterak mává svou zářící holí. Na jeho příkaz začali v troskách povstávat nemrtví a útočit na všechny živé v okolí.

Útok se zastavil a útočící začali bojovat proti nově se objevujícím nepřítelům. Do tohoto boje se postupně přidávali i další obléhatelé. Obránci, překvapení stejně jako útočníci, chvíli váhali, pak však začali avalonské zasypávat přívalem šípů.

Pozornost všech se upřela na nemrtvé, kteří povstávali všude tam, kde Tell-Sarah přeletěl. Proti Tell-Sarahovi vzlétli argští orlové, kteří ho konečně zahnali. Jeho cíle